

Nézzük először a három elképzelést. Pali javaslata nyilván nehezen megvalósítható, mivel a liszt lassan ülepszik le, s ezután is nehéz megmérni, mert szétszóródik.

Péter tanácsa nyilvánvalóan rossz, hiszen a légnomás a laborban, a malomban és ezáltal a mintában is egyforma. Kati módszere elvben jó, és gyakorlatilag is alkalmazható, hiszen a liszt és a levegő tömege – és így a hőkapacitása is – összemérhető. A lisztködös és a tiszta levegő hőkapacitásának különbségéből, valamint a liszt fajhőjének (egységnyi tömegű liszt hőkapacitásának) méréséből a liszt mennyisége meghatározható.

Nézzünk más eljárásokat. Mérjük meg a lisztes levegőt tartalmazó edény tömegét, majd mossuk ki, szárítsuk meg, s mérjük meg újra. A két érték különbsége a liszt tömege, a liszt által kiszorított levegő tömegétől ugyanis nyugodtan eltekinthetünk. Ennél a módszernél azt kell végiggondolnunk, hogy nem csak az edény aljára leülepedett lisztnek, hanem a levegőben lebegő lisztdarabkáknak is van súlya, a levegő közvetítésével ezek is nyomják az edény fenekét, s ezzel együtt a mérleg serpenyőjét.

További ötletek: elektrosztatikus porleválasztás, a liszt ismert tömegű folyadékkal történő megkötése, centrifugálás, optikai áteresztőképesség, fényelnyelődés, fényszórás vizsgálata, szűrőpapíron történő átszivattyúzás.